

Arrest

nr. 161 147 van 1 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 24 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2011 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2012 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2011 dient de verzoekende partij bij de Belgische diplomatieke diensten in Abu Dhabi, op grond van artikel 10, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D). De verzoekende partij dient deze aanvraag in teneinde haar Soedanese echtgenoot te vervoegen die op 12 december 2007 in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel van onbepaalde duur.

1.2. Op 16 december 2011 wordt de aanvraag bedoeld in 1.1. geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht en die is gemotiveerd als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

• Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon in het jaar 2010 een inkomen had van 4050,51 euro (337,54 / maand). In het jaar 2011 had de te vervoegen persoon een werkloosheidsuitkering.

• Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

• Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een vierde middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Eveneens wordt aangevoerd dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Uit de uiteenzetting van het vierde middel blijkt tevens dat verzoekende partij de schending aanhaalt van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vierde middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“1.

Dat dient te worden vastgesteld dat het art. 10§5 Vw. en het art. 10bis §2 Vw. een inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon stelt voor de vreemdeling toegelaten tot (on)beperkt verblijf in België en die zich wil laten vervoegen door zijn echtgeno(o)t(e) om te vermijden dat een overgekomen familielid ten laste valt van de Belgische staat.

Dat evenwel dient te worden vastgesteld dat de inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon, zoals gesteld in het art. 10§5 Vw. en het art. 10bis §2 Vw., strijdig is met het Unierecht, meer bepaald met het art. 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Dat in België men pas een beroep kan doen op OCMW-steun wanneer men een inkomen heeft lager dan het tarief leefloon. Zolang de persoon die zich laat vervoegen dus over een inkomen beschikt dat hoger is dan 100 % van het leefloon (tarief persoon met gezin ten laste) kan hij niet ten laste vallen van de openbare overheid.

Dat evenwel toch in het art. 10§5 Vw. en in het art. 10bis §2 Vw. een inkomensvoorwaarde wordt ingevoegd die hoger is dan het tarief leefloon (ni. 120 % van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste).

Dat deze inkomensvoorwaarde van een bedrag dat hoger is dan het tarief leefloon strijdig is met het arrest Chakroun, waarin het Hof van Justitie stelde dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn zo uitgelegd moet worden, dat deze een lidstaat niet toelaat gezinshereniging te weigeren aan een gezinshereniger die het bewijs levert over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van zijn gezinsleden te voorzien.

Dat krachtens de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie mensen in België niet kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van hun gezinsleden, wanneer ze over een inkomen beschikken lager dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste.

Wanneer er een inkomen hoger is dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste, dan worden ze geacht wel te kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en kunnen ze in de regel geen beroep doen op de Belgische sociale bijstand.

2.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoeksters echtgenoot geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag en waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken "over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat verweerder geenszins op een afdoende motiveert waarom de door verzoeksters echtgenoot neergelegde inkomstenbewijzen in zijn geheel niet zouden wijzen op "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" in zijn hoofde.

Dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk het bewijs leverde over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van zijn gezinsleden te voorzien.

Dat wat de inkomsten van verzoeksters echtgenoot voor het jaar 2010 betreft, verweerder geenszins rekening houdt met het feit dat verzoeksters echtgenoot naast de inkomsten ingevolge tewerkstelling bij Randstad Belgium NV (ten bedrage van 4050,51 €) tevens over inkomsten beschikte ingevolge tewerkstelling bij de Universiteit Gent (ten bedrage van 1.033,35 €) en over een werkloosheidsuitkering van gemiddeld 796,53 € (cf. stukken 2,3 en 4).

Dat wat de inkomsten van verzoeksters echtgenoot voor het jaar 2011 betreft, verweerder geenszins rekening houdt met het feit dat verzoeksters echtgenoot naast een werkloosheidsuitkering eveneens over inkomsten uit tewerkstelling bij de Universiteit Gent, over vakantiegeld 2011 en over een studietoelage beschikt (cf. stukken 5, 6 en 7).

Dat derhalve uit de door verzoekster neergelegde stukken voldoende blijkt dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk voldoet aan de inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon, zoals gesteld in het art. 10§5Vw en in het art. 10bis §2 Vw. (hoewel deze voorwaarde strijdig is met het Unierecht).

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht."

2.2. In de nota met opmerkingen wordt het volgende gerepliceerd op het vierde middel:

"Verzoekster stelt dat artikel 10 §5 van vreemdelingenwet een inkomensvoorwaarde oplegt aan de te vervoegen persoon à rato van 120% van het leefloon, hetgeen in strijd zou zijn met art. 7 van de richtlijn. Het feit dat een inkomensvoorwaarde wordt toegevoegd, die hoger is dan het leefloon zou bovendien strijdig zijn met het arrest Chakroun van het Hof van Justitie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat art. 7 van de Richtlijn luidt als volgt:

1. Bij de indiening van het verzoek tót gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

a) huisvesting die in de betrokken regio als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en die voldoet aan de algemene normen inzake veiligheid en hygiëne welke in de betrokken lidstaat gelden;

b) een ziektekostenverzekering die voor hemzelf en zijn gezinsleden in de betrokken lidstaat alle risico's dekt die normaal voor de onderdanen van die lidstaat zijn gedekt;

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

Voormeld artikel laat derhalve toe dat een lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de aanvrager dwingt het bewijs te leveren van stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

Het in de wet gehanteerde financieel criterium van 120% van het leefloon is bedoeld om te voorkomen dat een gezin in mensonwaardige omstandigheden zou moeten leven.

Het arrest Chakroun staat een minimuminkomen, opgenomen in de wettekst, niet in de weg, zolang elk dossier op individuele basis wordt onderzocht en elke beslissing geval per geval wordt gemotiveerd. Minstens kan dat niet in het arrest gelezen worden.

In casu werd in de bestreden beslissing klaar en duidelijk gemotiveerd:

(...) Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon in het jaar 2010 een inkomen had van 5040,51 euro (337,54/maand) . In het jaar 2011 had de te vervoegen persoon een werkloosheidsuitkering.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

Het kan niet betwist worden dat de individuele situatie van verzoekende partij en de te vervoegen persoon afdoende werd onderzocht en dat niet kennelijk onredelijk besloten werd dat de te vervoegen persoon onvoldoende en stabiele inkomsten ter beschikking heeft, nu het niet betwist wordt dat hij een werkloosheidsuitkering genoot.

Een strijdigheid met het Unierecht kan niet vastgesteld worden.

Het vierde middel is ongegrond."

2.3. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, artikel 10, § 2, derde lid en artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, nu de bestreden beslissing gegrond is op deze bepalingen.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.4. In casu diende de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een visum type D in functie van haar Soedanese echtgenoot. Overeenkomstig artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet dient de referentiepersoon, met name de Soedanese echtgenoot van de verzoekende partij, aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en deze stabiele en toereikende bestaansmiddelen dienen overeenkomstig artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet ten minste gelijk te zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de te vervoegen vreemdeling niet op afdoende wijze bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en afdoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Hierbij wordt opgemerkt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon in 2010 een inkomen had van 4050,51 euro, hetzij (gemiddeld) 337,54 euro per maand en dat de referentiepersoon in het jaar 2011 een “werkloosheidsuitkering” ontving.

2.5. Verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt, dat haar echtgenoot wel degelijk het bewijs leverde over “stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en die van zijn gezinsleden te voorzien”, doch dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle documenten die ten bewijze van de bestaansmiddelenvereiste werden voorgelegd. Wat betreft de inkomsten voor het 2010, merkt verzoekende partij op dat de gemachtigde in zijn beslissing geen rekening houdt met het gegeven dat haar echtgenoot, naast de inkomsten ingevolge de tewerkstelling bij Randstad Belgium NV (ten bedrage van 4050,51 euro), tevens over inkomsten beschikte ingevolge de tewerkstelling bij de Universiteit Gent, en dit ten bedrage van 1033,35 euro. Eveneens genoot haar echtgenoot in 2010 een werkloosheidsuitkering van gemiddeld 796,53 euro per maand.

Aangaande de inkomsten van de echtgenoot van verzoekende partij voor het jaar 2011, bemerkt verzoekende partij dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat haar echtgenoot naast een werkloosheidsuitkering eveneens inkomsten heeft verworven uit zijn tewerkstelling bij de Universiteit Gent, dat hij in 2011 vakantiegeld heeft ontvangen en dat hij over een studietoelage beschikte.

Verzoekende partij besluit vervolgens tot de schending van onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij op 28 september 2011 de volgende stukken heeft overgemaakt aan de gemachtigde ten bewijze van zijn inkomen:

- een “LOONFICHE Nr. 281.10 – JAAR 2010” van “Randstad Belgium NV” op naam van de echtgenoot van verzoekende partij waarin, onder punt 9: “bezoldigingen”, het volgende bedrag wordt vermeld: “4050,51”,
- een fiche van de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie d.d. 10 juni 2011, waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij in 2011 vakantiegeld heeft ontvangen (“Nettovakantiegeld”) ten bedrage van 552,40 euro,
- een “Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen” dat betrekking heeft op het inkomstenjaar 2009,
- een “weddenfiche 2010” d.d. 26 september 2011 op naam van de echtgenoot van verzoekende partij, waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij in het jaar 2010 werkzaam was als jobstudent (“JS UURLJOBS”) bij de dienst “CA80” en dat hij in dit jaar in totaal een nettoloon van 1033,35 euro heeft ontvangen,
- een “Bijlage bij betalingsuittreksel salaris januari 2011” van de “DIRECTIE PERSONEEL EN ORGANISATIE, Afdeling Salarisadministratie” van de Universiteit Gent op naam van de echtgenoot van de verzoekende partij waaruit blijkt dat het netto-“Vakantiegeld 2010” in totaal 148,50 euro bedroeg,

- een attest van de "*Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen*" d.d. 26 september 2011 waaruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij voor de periode januari 2010-december 2010 maandelijks een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen ten belope van respectievelijk de volgende nettobedragen: 796,53 euro, 587,91 euro, 986,18 euro, 625,84 euro, 986,18 euro, 796,53 euro, 455,16 euro, 154,76 euro, 677,07 euro, 696,41 euro en 754,44 euro.

2.7. De Raad stelt, voor wat betreft de inkomsten van de echtgenoot van verzoekende partij in het jaar 2010, in eerste orde vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij in het kader van de visumaanvraag eveneens een weddenfiche heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij in 2010 een netto-inkomen heeft ontvangen ten bedrage van 1033,35 euro voor zijn werkzaamheden als jobstudent in "Restaurants". Dat het om een tewerkstelling bij de Universiteit Gent betreft, blijkt uit het gegeven dat de code die in deze weddenfiche wordt weergegeven ("CA80"), eveneens vermeld wordt in de "*Bijlage bij betalingsuittreksel salaris januari 2011*", opgesteld door de Directie Personeel en Organisatie van de Universiteit Gent. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat de inkomsten uit de tewerkstelling van haar echtgenoot bij de Universiteit Gent (ten bedrage van 1033,35 euro) niet dezelfde zijn als de inkomsten ingevolge diens tewerkstelling bij Randstad Belgium NV (ten bedrage van 4050,51 euro). De Raad stelt vast dat het inderdaad verschillende loonfiches betreffen, opgesteld door verschillende werkgevers, met name Randstad Belgium NV enerzijds en de Universiteit Gent anderzijds. Daarenboven wordt in de "*LOONFICHE Nr 281.10 – JAAR 2010*", waarin Randstad Belgium NV als "*Schuldenaar van de inkomsten*" wordt vermeld, 30 november 2010 als datum van vertrek vermeld, terwijl uit de "*weddenfiche 2010*" blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij nog in december 2010 als jobstudent werkzaam was bij de Universiteit Gent. De Raad kan verzoekende partij dan ook bijtreden in haar stelling dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met inkomsten die haar echtgenoot in 2010 heeft verworven ingevolge diens tewerkstelling bij de Universiteit Gent. Ten tweede treedt de Raad verzoekende partij bij waar zij aanvoert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de bijgebrachte stukken waaruit blijkt dat haar echtgenoot in 2010 eveneens een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen. Zoals reeds werd aangehaald in punt 2.6., werd in het kader van de visumaanvraag een attest van de "*Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen*" voorgelegd waaruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij in 2010 maandelijks een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen waarvan het nettobedrag varieerde tussen 154,76 euro en 986,18 euro.

Nopens de argumentatie die verzoekende partij ontwikkelt omtrent de inkomsten van haar echtgenoot in het jaar 2011, kan de Raad verzoekende partij bijtreden in haar stelling dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met het vakantiegeld dat haar echtgenoot in 2011 heeft ontvangen. Zoals reeds werd opgemerkt, blijkt uit het administratief dossier dat in het kader van de visumaanvraag een fiche van de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie werd voorgelegd, waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij in 2011 vakantiegeld heeft ontvangen ("*Nettovakantiegeld*") ten bedrage van 552,40 euro.

De Raad besluit dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nagaan of de referentiepersoon in België beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de inkomsten die de echtgenoot van verzoekende partij in 2010 heeft verworven ingevolge diens tewerkstelling bij de Universiteit Gent, de werkloosheidsuitkering die de echtgenoot van verzoekende partij in 2010 heeft ontvangen en het vakantiegeld dat de echtgenoot van verzoekende partij in 2011 heeft ontvangen ingevolge zijn werkzaamheden bij Randstad Belgium NV.

Daargelaten de vraag of deze documenten op afdoende wijze aantonen dat de echtgenoot van verzoekende partij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen, constateert de Raad dat verzoekende partij kan worden bijgetreden in haar betoog dat de gemachtigde met deze documenten, die, zo blijkt uit het administratief dossier, werden voorgelegd in het kader van de visumaanvraag, geen rekening heeft gehouden bij het nemen van zijn beslissing. Bijgevolg wordt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangenomen.

2.8. In de nota met opmerkingen wordt onder meer het volgende aangehaald:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat art. 7 van de Richtlijn luidt als volgt:

(...).

Voormeld artikel laat derhalve toe dat een lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de aanvrager dwingt het bewijs te leveren van stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

Het in de wet gehanteerde financieel criterium van 120% van het leefloon is bedoeld om te voorkomen dat een gezin in mensonwaardige omstandigheden zou moeten leven.

Het arrest Chakroun staat een minimuminkomen, opgenomen in de wettekst, niet in de weg, zolang elk dossier op individuele basis wordt onderzocht en elke beslissing geval per geval wordt gemotiveerd. Minstens kan dat niet in het arrest gelezen worden.

In casu werd in de bestreden beslissing klaar en duidelijk gemotiveerd:

(...) Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon in het jaar 2010 een inkomen had van 5040,51 euro (337,54/maand). In het jaar 2011 had de te vervoegen persoon een werkloosheidsuitkering.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

Het kan niet betwist worden dat de individuele situatie van verzoekende partij en de te vervoegen persoon afdoende werd onderzocht en dat niet kennelijk onredelijk besloten werd dat de te vervoegen persoon onvoldoende en stabiele inkomsten ter beschikking heeft, nu het niet betwist wordt dat hij een werkloosheidsuitkering genoot.

Een strijdigheid met het Unierecht kan niet vastgesteld worden.

Het vierde middel is ongegrond"

In de nota met opmerkingen wordt aldus, voor zover dit verweer al betrekking heeft op het tweede onderdeel van het vierde middel, besloten dat de individuele situatie van verzoekende partij en haar echtgenoot afdoende werd onderzocht. Dit besluit stemt niet overeen met en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde bij zijn onderzoek of is voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet, echter geen rekening heeft gehouden met bepaalde documenten die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf. De opmerking dat verzoekende partij niet betwist dat haar echtgenoot een werkloosheidsuitkering genoot (in 2011, zo wordt in de bestreden beslissing aangehaald), werpt evenmin een ander licht op deze vaststelling.

2.9. Het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2011 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES